

133

10.hét

Szombat 1333-1340

III. Az Eucharisztia az üdvösség rendjében

A KENYÉR ÉS A BOR JELEI

1333 A szentmise közepén a kenyér és a bor Krisztus szavai és a Szentlélek segítségül hívása által Krisztus testévé és vérévé válik. Parancsának megfelelően az Egyház az Ő dicsőséges eljöveteleig folytatja azt, amit az Úr szenvedése előestéjén tett: "Kezébe vette a kenyeret (...)" "Kezébe vette a borral telt kelyhet (...)." A kenyér és a bor titokzatos módon Krisztus testévé és vérévé válnak, ugyanakkor a teremtés jóságának jelei maradnak. A följajlásban hálát adunk a Teremtőnek a kenyérért és a borért, "az emberi munka" gyümölcseért, ami előbb a "föld gyümölcse" és a "szőlőtő termése", azaz a Teremtő adományai. Az Egyház Melkizedeknek, a királynak és papnak a gesztusában, amikor följajlotta "a kenyeret és bort" (Ter 14,18), saját följajlásának előképét látja.

1334 Az Ószövetségben a kenyeret és a bort a zsengeáldozatok között ajánlották föl a Teremtő iránti hála jeleként. Az Egyiptomból való kivonulás összefüggésében még egy új jelentéssel gyarapodtak. A kovásztalan kenyerek, melyeket Izrael népe minden évben a pászkaünnepen evett, az Egyiptomból való szabadító kivonulás sietségére emlékeztetnek; a pusztai manna állandóan Izrael emlékezetébe idézi, hogy Isten szavának kenyereből él. Végül a mindennapi kenyér az Ígéret földjének gyümölcse, záloga annak, hogy Isten hűségű ígéreteihez. Az "áldás kelyhe" (1Kor 10,16) a zsidók húsvéti vacsorájának a végén a bor ünnepi öröméhez eszkatologikus jelentést kapcsol: Jeruzsálem messiási helyreállításának várását. Jézus úgy alapította meg Eucharisziáját, hogy a kenyér és a kehely áldásának új és végleges értelmet adott.

1335 A kenyérszaporítás csodái, amikor az Úr áldást mondott, megtörte a kenyereket és tanítványai által szétesztotta a sokaság táplálékául, előképei az Ő egy eucharisztikus kenyere túlaradó bőségének: a Kánában borra változtatott víz jele már Jézus megdicsőülésének óráját hirdeti. Magát a beteljesedést nyilvánítja ki a menyegzői lakoma az Atya országában, ahol a hívők a Krisztus vérévé vált új bort fogják inni.

1336 Az Eucharisztia első bejelentése megosztotta a tanítványokat, miként a szenvedés bejelentése megbotránkoztatta őket: "Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja?" (Jn 6,60). Az Eucharisztia és a kereszt a botrány sziklája. Egy és ugyanarról a misztériumról van szó, és mindig megoszlásra adnak alkalmat: "Ti is el akartok menni?" (Jn 6,67): az Úr e kérdése végig hangzik a századokon mint szeretetének meghívása annak fölfedezésére, hogy egyedül Ő az, akinél "az örök élet igéi" vannak (Jn 6,68); és a hitben elfogadni Eucharisziájának ajándékát azt jelenti, hogy Őt magát fogadjuk be.

AZ EUCHARISZTIA ALAPÍTÁSA

1337 Az Úr, mivel szerette övéit, mindvégig szerette őket. Tudván, hogy eljött az óra, amikor ebből a világból átmegy az Ő Atyjához, a vacsora közben megmosta lábukat, és átadta nekik a szeretet parancsát. Hogy rájuk hagyja e szeretet zálogát, s hogy övéitől soha ne távozzon el és húsvétja részeseivé tegye őket, halála és föltámadása emlékezetül megalapította az Eucharisziát, és megparancsolta Apostolainak, "akiket akkor az Újszövetség papjaivá szentelt," hogy visszajöveteleig ünnepeljék.

1338 A három szinoptikus evangélium és Szent Pál hagyták ránk az Eucharisztia alapításának elbeszélését; Szent János a maga részéről idézi Jézus szavait a kafarnaumi zsinagógában, amelyek előkészítették az Eucharisztia alapítását: Krisztus az élet égből alászállott kenyérének nevezi önmagát.

1339 Jézus a húsvéti időt választotta arra, hogy megtegye, amit Kafarnaumban előre mondott: testét és vérét adja tanítványainak:

"Elérkezett a kovásztalan kenyér napja, amikor meg kellett ölni a húsvéti bárányt. Jézus elküldte Pétert és Jánost ezzel a megbízatással: »Menjete, készítsétek el a húsvéti bárányt, hogy elkölthessük«. (...) Elmentek és el is készítették a húsvéti bárányt. Amint elérkezett az óra, asztalhoz ült a tizenkét apostollal együtt. Így szólt hozzájuk: »Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti bárányt elköltsöm veletek, mielőtt szenvedek. Mondom nektek, többé nem eszem húsvéti bárányt, míg be nem teljesedik Isten országában.« (...) Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: »Ez az én testem, amely értetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.« Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is, és azt mondta: »Ez a kehely az új szövetség az én véremben, mely értetek kiontatik«." (Lk 22,7-20)

1340 Amikor Jézus az utolsó vacsorát apostolaival a húsvéti lakoma keretében ünnepelte, a zsidó húsvétnek megadta végső értelmét. Valójában ugyanis Jézus átmenetele a halálon és a föltámadáson át az Ó Atyjához, tudniillik az új húsvét, elővételezve lett az utolsó vacsorán, és ezt ünnepeljük az Eucharishtiában, mely beteljesíti a zsidó húsvétot és elővételezi az Egyház végső húsvétját az Ország dicsőségében.